

lijk jaarlijks uitbetaald loon. Is dus schade + admin.-kosten b.v. f 20.000; en het aangesloten loonbedrag f 1.000.000, dan wordt de omslag 20 ‰.

Het ligt voor de hand, dat de Bedrijfsvereniging, teneinde dit stelsel op de juiste wijze te kunnen toepassen, allereerst nauwkeurige loon-opgaven van de bij haar aangesloten werkgevers moet ontvangen.

Het is gebruikelijk dat in het begin van ieder boekjaar door het Bestuur der Bedrijfsvereniging wordt geheven een z.g. „voorschot”-premie — eveneens een fractie van het jaarlijks uitbetaald loon — terwijl aan het einde van het boekjaar afrekening volgt.

In de meeste groote industriële bedrijven bestaat een moderne loon-administratie en levert het opgeven van het jaarlijks uitbetaald loon niet het minste bezwaar op.

Bovendien zijn vele dezer bedrijven „eigen risico-drager” of wel „afdeelingkas” en zijn hunne loon-opgaven voor de Bedrijfsvereniging slechts van *indirect* belang.

Weliswaar is de Bedrijfsvereniging garant voor de verplichting van „Afdelingkas” of „Eigen risicodrager” (Ziektewet 1929 Art. 96 lid 1 sub a.) doch zij elimineert hare financiële aansprakelijkheid door deze aangeslotenen een alleszins voldoende zekerheid te doen stellen. Een direct *financieel* belang bij de juistheid der loon-opgaven *dezer* categorie werkgevers heeft zij derhalve niet.

Geheel anders daarentegen staat zij daarentegen tegenover de volledig-verzekerde ondernemingen, die een omslagpremie betalen. Daar de te betalen omslagpremie, zooals wij boven opmerkten, is een fractie van het, in het desbetreffende boekjaar uitbetaalde loon, is het wel duidelijk, dat hier juiste loon-opgaven absoluut noodzakelijk zijn.

In het algemeen geeft ook in deze categorie dit punt geen moeilijkheden; wel kan men opmerken dat er, tengevolge van misverstand, interne bedrijfs-eigenaardigheden, en helaas ook wel gebrek aan saamhorigheidsgevoel, vrij vele „twijfelgevallen” zijn.

Misverstanden ontstaan dikwijls door het feit, dat onze Sociale Verzekering nog altijd niet is unificeerd en de loon-opgaven voor de ongevallen-wet 1921 en die voor de Ziektewet 1929 niet gelijk kunnen zijn. Voor de Ongevallenwet 1921 geeft men op de loonen van alle employé's, voor de Ziektewet 1929 de loonen van hen, die f 3000.— of minder verdienen. In vele gevallen is het een, overigens zeer vergeeflijke en begrijpelijke, onbekendheid met onze Sociale Verzekeringswetten, die aanleiding kan geven tot misverstand.

In de tweede plaats noemden wij „interne bedrijfs-eigenaardigheden”. Er zijn bedrijven, zoo bijv. het aannemersbedrijf, waar over twee opeenvolgende jaren het uitbetaalde loon zeer sterk kan verschillen. Ook komen juist in deze categorie nog betrekkelijk vele bedrijven met een zeer embryonale administratie voor.

Het logische gevolg hiervan is, dat deze categorie den bedrijfsverenigingen veel hoofdbreken kosten. Er zijn instellingen die het recht hebben — neergelegd in de statuten — om de juistheid der loonopgaven te verifieeren. Soms hebben zij speciaal daarvoor ambtenaren in dienst, die het geheele land afreizen. Het feit, dat een dergelijke maatregel „rendabel” is, toont m.i. wel afdoende aan, dat er belangrijke afwijkingen voorkomen.

Het derde, door mij genoemde punt, gebrek aan saamhorigheidsgevoel, is een speciale moeilijkheid, waarop ik hier niet zal ingaan. Gelukkig komt dit euvel slechts zeer sporadisch voor.

De beide andere oorzaken van misverstanden kunnen echter m.i. zeer wel met behulp der Accountants aanzienlijk worden beperkt, indien al niet geheel uitgeschakeld.

Wanneer door samenwerking van Verzekerings-organen en Accountants wordt ingevoerd een uniform stelsel van loon-

administratie, zal reeds daardoor het aantal vergissingen belangrijk worden beperkt.

Eveneens kan veel noodeloos onderzoek worden voorkomen, wanneer bij belangrijke loonverschillen door den deskundige op het formulier de oorzaak van het verschil wordt aangegeven, zoodat de administratie der Bedrijfsvereniging hare onderzoekingen belangrijk kan beperken. Bovendien kunnen door deze samenwerking met Accountants nog andere, indirecte voordelen worden bereikt, daar aldus het publiek door de Accountant zal worden opgevoed tot eene betere kennis van en meer waardeering voor de Sociale Wetgeving.

In hoeverre aanleiding bestaat tot samenwerking met de Raden v. Arbeid, vermag ik niet te beoordeelen. De genoemde punten echter komen mij reeds belangrijk genoeg voor, vooral omdat in onze Sociale Wetgeving — indien niet alle teekenen bedrieggen — aan de uit de maatschappij-zelve gegroeide organen een grotere plaats zal worden ingeruimd.

Mr. JAC. GROOTEN Jr.

SCHANDELIJKE PRAKTIJKEN

Een dezer dagen kwam mij een circulaire in handen, waarin twee Amsterdammers hunne diensten als accountant aanbieden. Ik zou den weg van dit rondschrijven naar den papiermand niet onderbroken hebben, indien het door een der vele onbevoegden in circulatie was gebracht. De onderteekenaars der circulaire deelen evenwel mede, dat zij het „volledig accountants-diploma van het Nederlandsch Instituut van Accountants” bezitten. Een dergelijke ongevraagde aanbieding van diensten zal, — is de eerste overweging, — van een beroepsgenoot, die zichzelf respecteert, niet uitgaan. Dus werd de circulaire gelezen.

De inhoud is van dien aard, dat ik meen een publiek belang te dienen, dit geschrift hier van een kort commentaar te voorzien. Het beroep, dat deze heeren op het „volledig accountants-diploma van het Nederlandsch Instituut van Accountants” doen, doet wel zéér eigenaardig aan. Zij zijn zich *wel* bewust van de goede reputatie van het N.I.v.A. en het door hem uitgereikt „volledig accountants-diploma”. Vandaar, dat zij uitdrukkelijk aan beide refereeren. Zij zeggen er evenwel nog iets *meer* mede: „Wij hebben geprofiteerd van de vele offers, welke „dat Instituut gedurende een reeks van jaren voor de vakopleiding heeft gebracht, doch zullen de verplichtingen, welke daaruit moraliter voortspruiten, *niet* honoreeren. Wij *kunnen* niet „tot de orde worden geroepen, want wij zijn geen leden van dat „Instituut”.

De heeren bepalen zich er n.l. niet toe, hunne diensten per circulaire aan te bieden, zooals dit bij neringdoenden e.d. wel voorkomt. Voor hun „prijzopgaaf” zou een loodgieters- of behangersbaasje met eenig zelfrespect zich stellig schamen. Ziehier de circulaire:

„Wij bieden U aan de overname van iedere bestaande „accountantscontrole tegen de helft van de kosten die U „er nu voor betaalt. Onze jarenlange ervaring, benevens „ons volledig accountants-diploma van het Nederlandsch „Instituut van Accountants garandeeren U een goede uit- „voering”.

Dit *schijnt* in hooge mate unfair, maar het is zéér dom. Ieder die van accountantsdiensten gebruik maakt, kan weten, dat de kosten als regel afhankelijk worden gesteld van den omvang der werkzaamheden, welke op vaktechnische gronden noodzakelijk blijken. De bepaling van het kostenbedrag pleegt dus steeds het resultaat van een serieuze berekening te zijn. Deze „accountants” berekenen *niets*. Zij richten zich, zeer kennelijk, niet op een goede beroepsuitoefening, doch trachten beroepsgenooten te verdringen door misleiding van hunne opdrachtgevers, die als

regel, den omvang der werkzaamheden, welke op vaktechnische gronden noodzakelijk zijn, niet kunnen beoordeelen.

Nog meer hebben deze heeren aan te bieden:

„Wij zijn bereid, indien U ons met Uwe accountants-„controle belast, Uwe hoofdboeken gratis bij te houden, „waardoor de hooge kosten van het aanhouden van een „duren leider van Uwe administratieafdeeling overbodig „kan worden.”

Alsof een behoorlijke (levende) leiding van een administratieve organisatie vervangen kan worden door het „gratis bijhouden der hoofdboeken” (door deze lieden)!

De eenige verklaring welke ik voor het ontstaan der circulaire heb kunnen vinden is, dat de onderteekenaars er blijkbaar niet in geslaagd zijn een practijk op te bouwen en dit doel nu tot iederen prijs trachten te bereiken. In dezelfde circulaire waarin zij hunne geheele morcele bagage over boord zetten, doen zij tevens een beroep op het vertrouwen van het publiek. Want het uitgangspunt van de verhouding tussehen client en accountant is toch in de eerste plaats een groote mate van vertrouwen, dat in den accountant wordt gesteld. De heeren zullen blijkbaar nog moeten ervaren, dat men op hunne wijze geen vertrouwen wekt. Hoogstens een gevoel van weezin.

A. H. GRONDEL

INZAKE REKEST VAN DE VEREENIGING VAN ACADEMISCH GEVORMDE ACCOUNTANTS BETREFFENDE DE REGELING VAN DE ACCOUNTANTSEXAMENS

Het vergt doorgaans eenig heen en weer geschrijf, voordat bij een polemiek het standpunt der wederzijdse opponenten duidelijk wordt en de eigenlijke geschilpunten naar voren treden. Het blijkt dan maar al te dikwijls, dat men langs elkaar heen praat, dan wel elkaar verkeerd interpreteert. Zoo verwijt Mr. v. G. zijn opponenten, dat zij de vereenigingsopleidingen zonder meer gelijk stellen met de particuliere opleidingen voor andere beroepen. Zulks echter ten onrechte, door zijn opponenten wordt slechts de academische opleiding voor een beroep gesteld tegenover de niet-academische opleiding daartoe en het verschil tussehen deze twee soorten van opleiding als principieel gekwalificeert. Dat er tussehen de niet-academische opleidingen onderling verschillen zijn, wordt daarbij in het midden gelaten.

Men kan Mr. v. G. toegeven, dat zich bij geen enkel ander beroep het feit heeft voorgedaan, dat de opleiding er toe op zulk een krachtige wijze door de Besturen van eenige vereeniging is ter hand genomen als bij het accountantsberoep. Maar die opleidingen, hoe goed zij overigens ook zijn, blijven niet-academische opleidingen, zoodat men met een verwijzing naar de verschillen, die er tussehen die niet-academische opleidingen bestaan, niet kan bewijzen, dat er tussehen de beste van die niet-academische opleidingen en de academische opleiding geen principieel verschil bestaat.

Het heeft geen zin verder te polemiseren over de vraag, waarin dat principieele verschil nu bestaat. Men overtuigt elkaar toch niet, omdat het verschil in inzicht in deze voor een goed deel berust op een waardeeringsoordeel, waarbij men met logische argumenten doorgaans toch niet uitkomt. Slechts mag er op gewezen worden, dat als kenmerk voor de academische opleiding beschouwd mag worden: het zich gedurende een paar jaar uitsluitend bezig houden met de beoefening van een bepaalde wetenschap onder leiding van uitverkoren leerkrachten en in nauw contact met medestudeerenden.

Een ander punt, dat naar mijn gevoel in de onderhavige discussie vertroebelend werkt, is de verwarring tussehen doel en

middel. Het sterkst komt dit tot uitdrukking in het jongste artikel van Mr. v. G. waar hij op pg. 119 schrijft: „....., dat al bestaat verschil in de wijze van studie tussehen de academische opleiding en die der drie vereenigingen en al berust eerstgenoemde opleiding natuurlijkerwijs op breederen grondslag dan laatstgemelden, tussehen het doel der opleidingen geen principieel verschil bestaat noch kan bestaan.”

Natuurlijk bestaat er t.a.v. het doel eenstemmigheid, dat doel kan slechts zijn, te zorgen voor een goeden accountantsstand. De strijd gaat in deze echter om de vraag, met welk middel dit doel het best bereikt wordt. Bovenstaand citaat vormt intusschen de basis voor wat m.i. het sterkste argument in het betoog van Mr. v. G. is; hij wijst er n.l. op dat de vereenigingen er met hun opleidingen toch in geslaagd zijn een goeden accountantsstand hier te lande te vormen. „Is het noodig,” aldus Mr. v. G. „bewijs te leveren voor mijn stelling, dat de langs den weg der drie vereenigingen gevormde accountants ook heden, wat bekwaamheid en betrouwbaarheid betreft, minstens gelijk staan met de vooraanstaande accountants in elk ander beschaafd land? Heeft ooit iemand vóór den heer *Modderaar* twijfel aan de bekwaamheid van de leden der drie vereenigingen durven uitspreken?”

Nu zij er in de allereerste plaats op gewezen, dat Mr. v. G. hier overdrijft; een oppervlakkige kennisname van de geschiedenis van het accountantsberoep hier te lande is reeds voldoende om te doen inzien, dat het met de onderlinge waardeering van de opleiding der drie leidende vereenigingen niet altijd zoo botertje bij den boom is geweest, als uit hetgeen Mr. v. G. hier schrijft wel zou blijken.

De redeneering van Mr. v. G. leidt tot de conclusie, dat de academische accountantsopleiding eigenlijk overbodig is, immers de vereenigingen hebben blijk gegeven voor een goeden accountantsstand te kunnen zorgen. Ik heb er in mijn vorig artikel reeds op gewezen, dat het feit, dat drie instellingen van hooger onderwijs een academische accountantsopleiding hebben georganiseerd er op wijst, dat door menschen, die toch alleszins tot oordeelen in deze bevoegd zijn, geoordeeld is, dat er wel degelijk behoefte aan een academische opleiding in deze bestaat. De hoogere eischen, die aan de accountants gesteld worden en nog gesteld zullen worden, als gevolg van het steeds meer ingewikkeld worden der economische verhoudingen, dienden daartoe als drijfveer.

Nu hoede men zich voor overdrijving; dit beteekent niet, dat, om het accountantswerk in al zijn geledingen goed te kunnen verrichten, persé een academische opleiding noodig is. Zulks is zeker niet het geval en zal ook in de toekomst niet het geval zijn. Maar men vergete niet, dat de voorgestelde wettelijke regeling het accountantsberoep vrijlaat en slechts een bepaalde categorie van accountants wil kwalificeeren. Het zijn nu deze gekwalificeerde accountants, die het hoogere accountantswerk, om het zoo eens uit te drukken, zullen krijgen te verrichten. Voor deze categorie van accountants is bedoeld de door de opponenten van Mr. v. G. geponeerde stelling, dat de academische opleiding daarvoor de meest wenschelijke is.

Ter adstruetie van deze stelling wijzen zij dan o.m. op de lijn, die er in de ontwikkeling van het accountantsberoep, in het bijzonder dan in de ontwikkeling van de opleiding aan te wijzen valt, n.l. het ontstaan en den groei van het academisch onderriicht, nadat het beroep een bepaald peil bereikt heeft. Tevens kunnen zij er daarbij dan op wijzen, dat het accountantsberoep daarmede een ontwikkeling door maakt analoog aan de ontwikkeling van andere beroepen.

Ook hier dient men zich voor overdrijving te wachten. Het pleiten voor de academische opleiding als de meest wenschelijke beteekent niet, dat men de andere opleidingen als ondeugdelijk beschouwt en ergo ook degenen, die deze opleidingen volgden. Mr. v. G. wil zijn opponenten wel steeds in den mond leggen,